

Poul Dam (SF):

Det foreliggende lovforslag har angiveligt det smukke formål at virke for bekæmpelse af arbejdsløsheden, og det kan man jo kun være glad for. Forslagsstillerne skylder os imidlertid en forklaring på, hvor meget arbejde der kan sættes i gang for dette meget betydelige provenutab for det offentlige. Det er for mig ganske utvivlsomt, at der må findes andre muligheder for beskæftigelsesfremmende foranstaltninger med langt større effekt i forhold til udgifterne.

Derimod er det sikkert, at der er to virkninger af dette forslag, hvis det skulle blive gennemført. Den ene er, at den forskelsbehandling, der i øjeblikket findes mellem ejerboliger og lejerboliger, yderligere styrkes, således at ejerboligerne får en endnu mere begunstiget stilling. Den anden er, at man, når man lægger det hele via ligningsloven, vil give de største subsidier til de mest velhavende mennesker, altså dem, der har den højeste trækprocent.

Vi anser behøje disse virkninger for at være højst uheldige og er ikke interesseret i at medvirke til forslaget.

Arne Bjerregaard (KrF):

Forslaget fra centrum-demokraterne er i og for sig et godt forslag. Det er præget af kendsgerninger, det er præget af realisme. Det er vist de fleste, også herinde, bekendt, at folk ikke gerne i øjeblikket ønsker at optage lån for at forbedre deres hus, isolere det osv., men kendsgerningen er den, at hvis folk kan spare lidt i skat, så påtager de sig gerne en udgift. Det er simpelt hen realisme at erkende dette, og det er det jeg mener centrum-demokraterne har gjort med dette forslag. Selv om der skulle komme mindre skat ind, hvad jo altså hr. Poul Boeg har afvist at der skulle komme, så er det i alt fald et forslag, som er med til at fremme den beskæftigelse, der er brug for at fremme i øjeblikket.

Der er blot en hage ved forslaget, og det er, at vi er nogle partier, der er indgået i et boligforlig. Jeg mener som andre ordførere, at forslaget her støder an mod det forlig, vi er indgået i, og derfor kan man ikke uden videre være med til at anbefale forslaget; men på den anden side at afvise et forslag, fordi det støder an mod et forlig, som tidligere er indgået, mener jeg er urimeligt. Det

må da i stedet for være op til forligspartierne at tage udfordringen op, såvel med hensyn til selve forslaget som med hensyn til hele den økonomiske politik, og kan forslaget være med til at løse vores beskæftigelsesmæssige problemer, så synes jeg virkelig, at der er grund til at debattere forslaget i stedet for blankt at afvise det, fordi det nu støder an imod noget, vi for en tid siden blev enige om, og som vi nu skal lovfæste.

Kort sagt mener jeg, der er påtrængende problemer, der skal løses, og her er måske en vej, vi kunne gå, hvis vi kunne eller ville tage udfordringen op og i fællesskab prøve at udforme en politik til gavn for såvel ejere som lejere og for dem, som for tiden er arbejdsløse.

Kaj Hansen (DKP):

Det bedste, der kan siges om lovforslaget, er — det går jeg da ud fra — at det er udsprunget af hensynet til beskæftigessituationen.

Noget af det værste, man kan sige om det, er, at man faktisk ønsker at bygge videre på den ulighed, der er i skattelovgivningen, i særdeleshed mellem ejere og lejere. Det kan vi selvfølgelig ikke medvirke til. Hvis vi tænker os, at man udnytter de 10.000 kr.s fradrag, så vil det altså give en skattelettelse for de fleste på 5.000 kr., og hertil kommer så, at man yderligere kan trække renterne fra på selvangivelsen.

Så siger man, at man ikke har noget imod, at det også kommer til at omfatte lejere. Men forslaget kan ikke komme til at omfatte lejere, således som det er udformet. Vi mener ikke, der er brug for, at vi gør vores skattelovgivning endnu mere uretfærdig og endnu mere umulig, end den er i forvejen. Det er ikke så lidt af urimeligheder, der er indbygget i den, og vi skal ikke gå videre ad den vej.

Men der ligger selvfølgelig to problemer. Der ligger problemet om på enhver måde at arbejde for at nedbringe arbejdsløshedstallene, og der ligger også problemet med, at der ganske givet er adskillige ejendomme og lejligheder, som kunne trænge til en forbedring. Derfor kunne kommunisterne i stedet for dette forslag tænke sig, at der blev givet muligheder for långivning til en lav rente til reparationsarbejder. Denne långivning skulle stilles til rådighed for de almennytt-